

— Господинъ Кандовъ, незнажъ какъ да ви благодарѣмъ, че дойдохте чакъ отъ Бѣла-Черква на приглашението. . .

Злоба задавяше гласа му.

Кандовъ се изърнхъ отъ прозореца.

— Какво приглашение? попита той сухо.

— Какви сж тие думи, Бойчо? попита Рада замаяна. — Господинъ Кандовъ е дошълъ на гости у роднини. . . Той. . .

Тя се прѣкъснхъ и заплака.

Тя заплака, защото пръвъ пѣтъ бѣше принудена да излъже, противъ волята си, фатално. При краткото си свиждане въ Бѣла-Черкова тя нито имá време, нито се сѣтí да му обади за страннитѣ задирания на Кандова, когото не смѣше да отпрати. Сега Огняновъ го заваряше кри неж, и рано. Навѣрно, до ушитѣ му бѣ дошло нѣщо за тия посѣщения, а проклетъ случай идѣше да укрѣпи сумнѣнията му, прѣди тя да ги разре.

Рада се надѣше, че самъ Кандовъ ще даде обяснения, за да ѣ избави отъ мъчно положение, но той мълчеше.

— Кандовъ, кажете ми нѣщо и вие, ще ми бжде весело, каза злчно Огняновъ, като хвърли прѣзрителенъ погледъ възъ съперника си.

— Нищо нѣмамъ да казвамъ, азъ чакамъ вие какво ще кажете, отвърнхъ студентътъ хладнокрвно.

— Това сж низости! искрѣщѣ Огняновъ, като погледнхъ и двамата.

Кандовъ прѣблѣдѣ още повече. Узавената му гордость го истрѣгнхъ изъ мрачната апатия.

— Огняновъ! извика той.

— Викай по-високо, уплаши ме! отзова се по сщия тонъ Бойчо. Челюстьта му треперѣше отъ гнѣвъ.

Рада се спуснхъ къмъ него уплашена да не направи пакость. Тя знаеше neodържимата буйность на характера му.